

Předstírání závazků, jichž není, spadá pod ustanovení §u 205 a) tr. zák., když věřitelé přijdou změnou jím přivoděnou skutečně o vše neb aspoň o část toho, nač mají nárok, i kdyby vyčerpali veškeré zákonné prostředky k zachycení jmění dlužníkovy. Nespadá sem případ, kdy přes zmenšení předstíráním přivoděné zůstala ještě nedotčena a zásahu věřitelů přístupna část jmění dlužníkovy, postačující ku plnému krytí jejich pohledávek, ani případ, kdy jmění dlužníkovy bylo již před předsevzetím závadného úkonu jinými pravými dluhy a závazky zatíženo tou měrou, že by věřitelé nebyli mohli dostati vůbec krytí z jmění dlužníkovy, i kdyby k závadnému předstírání nebylo došlo.

Pokud lze tu přihlížeti k jmění dlužníka v cizině.

V subjektivním směru se vyhledává, by pachatel již v době, kdy závadný úkon předsevzal, byl pevně přesvědčen o nepravosti (nejsoucnosti) závazku, jež předstírá, a již v této době měl úmysl, zmařiti nebo zkrátiti uspokojení věřitelů. Nestačí, počítal-li pouze s možností, že by škoda vzejíti mohla; vyžaduje se, by výsledek ten předvídal třebas jen jako možný a jej pro případ jeho vzniku ve svůj úmysl pojal.

Nespadá sem zapravení (zajištění) již jsoucího závazku před jeho splatností.

Souběh zločinu podle §u 205 a) tr. zák. s přečinem §u 5 tr. zák. a §u 1 zák. o maření exekuce a s přečiny §§u 485, 486 čís. 2 tr. zák.

Věci dlužníkovy samostatně vede (poslední odstavec §u 205 a) tr. zák., kdo tak činí nezávisle na zvláštním rozkazu nebo poukazu dlužníkově; spadá sem generální plnomocník.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1925, Zm II 319/25.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu ve Znojme ze dne 25. května 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodného úpadku a spoluvinou na tomto zločinu ve smyslu §u 205 a) tr. zák. a §§u 5 a 205 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Napadeným rozsudkem byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodného úpadku ve smyslu §u 205 a) tr. zák., pokud jako osoba, samostatně věci dlužníkovy vedoucí, předstíral nejsoucí závazek 2.000 Kč, a dále i pro spoluvinu na tomto zločinu ve smyslu §u 5 tr. zák., ježto uznáním různých nejsoucích dlužníky předstíraných závazků úmyslně pomáhal, zmařiti uspokojení části jejich věřitelů. Není pochybnosti o tom, že předstírání závazků, jichž není, je způsobilým prostředkem k zmenšení dlužníkovy jmění, jak je má na mysli § 205 a) tr. zák. K skutkové podstatě zločinu toho vyhledává se však dále, že tímto zmenšením jmění bylo uspokojení věřitelů nebo části jejich zmařeno aneb alespoň zkráceno, a musí proto býti zjištěno, že věřitelé touto

změnou dlužníkovy jmění, přivoděnou předstíráním závazků, jichž není, skutečně přišli o vše neb alespoň o část toho, nač mají nárok, i kdyby vyčerpali veškeré zákonné prostředky, sloužící ku zachycení dlužníkovy jmění za účelem uspokojení. Vychází-li se prozatím výhradně z předpokladů, na nichž jest zbudován napadený rozsudek, o možnosti zcela jiného posuzování této věci, bude doleji obšírně promluveno, nebylo by lze ono předstírání podřadit pod ustanovení §u 205 a) tr. zák., pokud přes ono zmenšení zůstala ještě nedotčena a zásahu věřitelů přístupna taková část dlužníkovy jmění, jež stačí ku plnému krytí jejich pohledávek, a nemohlo by též stělesniti ono předstírání skutkovou podstatu zločinu, pokud jmění dlužníkovy již před předsevzetím oněch závadných úkonů bylo jinými (pravými) dluhy a závazky zatíženo tou měrou, že by věřitelé, i kdyby k onomu závadnému předstírání nebylo došlo, z jmění dlužníkovy vůbec krytí nebyli mohli dosíci. Již podle těchto úvah je patrné, že prvním a nezbytným předpokladem pro bezpečné posuzování zločinu, zde v úvahu přicházejícího, jest přesné zjištění stavu dlužníkovy jmění, jeho aktiv a pasiv, a nelze upřítí oprávnění zmateční stížnosti, pokud, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti §u 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř., rozsudku vytýká, že nebyl vzat zřetel k tomu, jakou hodnotu mělo jmění dlužníkovy v době, kdy stěžovatel prováděl ony s hlediska §u 205 a) tr. zák. mu za vinu dané činy. Co do stavu pasiv uvádí napadený rozsudek — aniž by ovšem přesně zjistil součet všech dluhů — že cizí věřitelé (čímž patrně má na mysli podle rozhodovacích důvodů banku M., filiálku v T., záložnu v J. a banku S. v B.) měli býti zkráceni, že nedostali z největšího podání ani haléře. Avšak jednostranné a povšechné toto zjištění nevystihuje veškerých zákonných náležitostí zločinu ve smyslu §u 205 a) tr. zák.; není z něho ani patrna příčinná souvislost mezi prostředky, dlužníkem volenými (předstíráním dluhů) a skutečností, že cizí věřitelé krytí nedošli. K tomu účelu bylo však zapotřebí přesně zjistiti i stav a k t i v a jejich cenu v době, kdy došlo k činům, stěžovateli za vinu kladeným. V tom směru však napadený rozsudek neobsahuje žádného zjištění; nestačí nikterak kusý poukaz na výsledek vnucené dražby nemovitostí, při níž cizí věřitelé vyšli na prázdno; vždyť nejvyšší podání docílené při dražbě nemusí ještě odpovídati skutečné, přiměřené ceně dotyčných nemovitostí. Vychází-li se — jak to činí rozsudek — prostě z ceny, při vnucené dražbě docílené, jakožto měřítko pro zjištění škodného účinku závadných manipulací, nebyla by činnost dlužníků, po případě stěžovatele vůbec trestnou, ježto nejvyšší podání nestačila ani ku krytí cizím věřitelům předcházejících nepředstíraných pohledávek stěžovatele Martina P-a, po případě pokud jde o vložky č. 138 a 140 ani ku částečnému krytí pohledávky manželů Josefa a Milady H-ových ve výši 120.000 Kč, jichž zkrácení jakožto zetě a dcery stěžovatele asi zamýšleno nebylo, takže by vlastně předstíráním pohledávek podle rozsudku nejsoucích a vtělením jich do pozemkové knihy v takovém pořadí, kde pro výši předchozích pravých pohledávek samy nemohly býti kryty, věřitelům nemohlo býti ublíženo. Vše to však rozsudek přehlíží a je tedy patrné, že nalézací soud, zjišťuje ovšem, že některé závazky předstírány byly, nezabývá se však hmotným účinkem tohoto předstírání na celkový stav jmění dlužníků,

ani příčinnou souvislostí mezi touto činností dlužníků a škodou cizím věřitelům vzniklou, je vybudován na podkladě věcně nedostatečném a právnicky naprosto pochybeném.

Bude na soudě nalézacím, by především zjistil k době, kdy došlo k závadným úkonům, přesně stav dluhů dlužníkových; dále stav jejich aktiv, nikoli však jen nemovitostí, nýbrž i veškerého jejich movitého jmění, a jejich obchodních pohledávek; dále i skutečnou, poměrům v rozhodné době odpovídající přiměřenou cenu všech aktiv; pak teprve bude lze srovnáním poměrů mezi součtem těchto aktiv a pasiv před, jakož i po onom závadném jednání stěžovateli za vinu kladeném zjistiti hmotný účinek jednání toho oproti věřitelům, zda a do jaké výše bylo tím uspokojení cizích věřitelů zmařeno nebo ztenčeno. Při tom bude se soudu zabývat i s hlediska subjektivního ne bezvýznamným zodpovídáním se stěžovatele, že majetek dlužníkův prý měl cenu 2 miliony Kč; že chtěl prodati Rudolf P., než odjel do Jugoslaviie, svůj majetek za 1½ milionu Kč, že prý při prodeji svršků z volné ruky se mohlo docílit 400.000 Kč, vesměs tvrzení nanejvýš důležitá, uváží-li se, že by pak skutečná, přiměřená cena tohoto jmění, s kterou strany podle poměrů v době činů důvodně mohly počítati, byla směrdatnou (nehledě ovšem k případnému odchýlnému nazírání na věc, jak později blíže bude rozvedeno). Dle nynějšího stavu věci jest však zcela pochybeným právní názor nalézacího soudu, pokud považuje za nerozhodné, zda majetek Rudolfa P-a a jeho ženy měl cenu více jednoho milionu; zda veškerí věřitelé by byli došli zaplacení svých pohledávek, kdyby se majetek prodal před jejich odjezdem do Jugoslaviie z volné ruky. Vždyť právě tato cena jmění dlužníkovy je rozhodující při posuzování skutkové podstaty zločinu ve smyslu §u 205 a) tr. zák. Byla-li totiž předstíráním nejsoucích závazků cena tohoto jmění zmenšena tou měrou, že tím uspokojení věřitelů nebo části jich úplně nebo částečně bylo zmařeno, jde o zločin shora uvedený, po případě o spoluvinu na něm; pokud by však cena jmění, zbývajících po srážce závadným předstíráním zásahu věřitelů odňaté části k úplnému uspokojení všech věřitelů byla vystačila, nešlo by o skutkovou podstatu zločinu ve smyslu §u 205 a) tr. zák. ani o spoluvinu na něm, nýbrž mohlo by oním předstíráním nejsoucích závazků přivoděné ztížení neb protahování uspokojení věřitelů býti posuzováno nanejvýše podle §u 1 zákona o maření exekuce po případě s hlediska spoluviny na tomto činu podle §u 5 tr. zák. Bylo-li však jmění dlužníků pravými dluhy, předcházejícími domněle zkráceným věřitelům, zatíženo tou měrou, že by věřitelům těm se nebylo dostalo ani částečného krytí, i kdyby nejsoucí závazky nebyly předstírány, ani na nemovitostech vtěleny ani exekuce mobilární a imobilární pro ně vedena, nešlo by pro naprostou nezpůsobilost použitého prostředku vůbec o čin trestný. Pokud soud, neřídě se těmito právními zásadami, přes to uznal stěžovatele vinným zločinem podvodného úpadku (spoluvinou na tomto zločinu), spočívá jeho výrok na zřejmě mylném výkladu zákona a bylo proto již z tohoto důvodu odsuzující rozsudek v celém jeho rozsahu jako zmatečný zrušiti a za souhlasu generální prokuratury podle §u 5 novely z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 věc vrátiti soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Při novém hlavním přeličení, bez něhož se ve věci obejíti nelze, bude však třeba, jak již shora naznačeno, celou věc zkoumat i pod zorným úhlem zcela jiným, než se doposud stalo nalézacím soudem. Zaráží na první pohled, že závadné úkony, jak byly předsevzaty podle zjištění rozsudkových, následovaly za sebou způsobem nápadně rychlým: V listopadu 1922 bylo zajištěno knihovní pořadí pro zápůjčku 250.000 Kč; v únoru 1923 na základě dluhopisu ze dne 3. ledna 1923 v tomto pořadí vtěleno na všech nemovitostech dlužníků právo zástavní za 241.354 Kč; o žalobách, podaných stěžovatelem proti dlužníkům dne 25. února a 15. března 1925 na zaplacení 211.906 Kč a 241.354 Kč, bylo ustanoveno ústní jednání na 28. června 1923; dlužníci dostavili se však již dne 21. března 1923 z Jugoslaviie bez předvolání ke krajskému soudu ve Znojme a uzavřeli se stěžovatelem smír, jímž se zavázali zaplatiti zažalované pohledávky do tří dnů, do 24. března 1923, pod exekucí; tomuto úkonu následovaly pak bezprostředně exekuce stěžovatelovy na movitý a obzvláště na nemovitý majetek dlužníků a vydražil stěžovatel, jak ze zjištění rozsudkových vyplývá, při vnucené dražbě dne 18. října 1923 sám veškeré nemovitosti až na pozemek vl. č. 13 v R., při čemž cizí věřitelé až na spořitelnu města J. a spolek S. vyšli na prázdno. Celý tento postup, počínající zajištěním knihovního pořadí a končící exekuční dražbou nemovitostí, vnucuje přímo podezření, že šlo o jednotnou soustavnou činnost, směřující k tomu, by hnaním záležitosti až do vnucené dražby v nečas stěžovateli bylo umožněno skoro všech realit a značné části movitostí se zmocniti a je za cenu nepoměrně levnou ve vlastních rukou znovu soustřediti na úkor jiných věřitelů, při tom na prázdno vyšlých. Bude proto na soudu nalézacím, by i s tohoto hlediska věc zkoumal; při tom ovšem nebude lze s ohledem na zcela jiné nazírání k věci a podstatně změněné předpoklady řídit se co do pojmu škody a co do doby poškozovacího úmyslu stěžovatelova zásadami v úvodu tohoto rozhodnutí vytčenými. V tomto případě bude naopak třeba bedlivě zjistiti, zda bylo účelem soustavné činnosti a zda směřoval úmysl stěžovatelův k tomu, by oním nevčasným vedením exekuce nastal škodný účinek pro věřitele, a jak značný byl úbytek vzešlý tím, že v důsledcích toho pak jmění dlužníků bylo vydraženo stěžovatelem v době nevhodné za cenu nižší, než by se bylo dalo docíliti, kdyby jmění to nebylo odňato zásahu věřitelů urychleným a nevčasným vedením exekuce a kdyby bylo došlo k řádnému a pokud možno nejvýhodnějšímu jeho zpeněžení. Tento nekalým zásahem do pravidelného vývinu věci způsobený úbytek tvoří pak podklad pro vypočtení škody věřitelů. Z úbytku toho bylo by přirozeně nutno sraziti především zkráceným věřitelům předcházející nepředstírané pohledávky stěžovatele Martina P-a, pokud nebyly kryty z nejvyššího podání; bude třeba dále přihlížeti k nepředstíraným pohledávkám příbuzných stěžovatele (na př. manželů H-ových), vyšlých při dražbě na prázdno a předcházejících cizím věřitelům a po případě sraziti i tyto pohledávky (nekryté jejich části) z úbytku, shora vypočteného, pokud snad úmysl stěžovatelův nesměřoval k poškození těchto mu blízkých osob; peněz zbývající po těchto srážkách z úbytku při dražbě tvoří pak škodu věřitelů, předpokládajíc ovšem, že nebylo v době těchto závadných manipulací ještě

jiného, zásahu cizích věřitelů přístupného jmění (movitostí, obchodních pohledávek dlužníků a pod.), neboť takové, k úplnému krytí věřitelů přes onen úbytek vystačující jmění vyloučilo by skutkovou podstatu zločinu ve smyslu §u 205 a) tr. zák., a bylo by pak posuzovati činnost tu pouze s hlediska §u 1 zák. o maření exekuce a §u 5 tr. zák. Bude proto na soudě nalézacím, by věc v první řadě s tohoto doposud nepostřehnutého stanoviska zkoumal, řídě se při tom zásadami v této souvislosti vyloženými. Pouze v případě, kdyby soud na základě výsledků nového řízení nedospěl k přesvědčení, že závadná činnost stěžovatelova spočívala v nečasném vedení exekuce, bylo by věc řešiti s všeobecného, na počátku tohoto rozhodnutí probraného hlediska.

K ostatním vývodům zmateční stížnosti připomíná se, pokud toho třeba, ještě toto: Výtka stížnosti, že mělo v rozsudku přihlíženo býti i k hodnotě jmění dlužníků v Jugoslavii, poněvadž ohledně jmění toho byla prý exekuce možná podle platné úmluvy vzájemné právní pomoci mezi Československou republikou a Jugoslavií, je pochybena potud, pokud přehlíží, že tato smlouva o úpravě vzájemných právních styků, zaručující též vzájemný výkon exekučních titulů, uveřejněna byla teprve dne 5. července 1924 v čís. 146 sbírky zákonů a nařízení, takže v době, kdy k trestným činům došlo (od listopadu 1922 až do konce března 1923), nebyla vůbec ještě v platnosti. Přes to však nelze bezvýhradně přisvědčiti názoru soudu nalézacího, pokud považuje za bezvýznamné, zda dlužníci v cizině jmění měli, shledávaje patrně v počínání si dlužníků, odcestovavších do ciziny se všemi hmotnými prostředky, získanými osobním úvěrem u tuzemských peněžních ústavů, neklamný důkaz toho, že jde o soustavnou nekalou činnost, jsoucí v těsné spojitosti s majetkovými změnami, podle zjištění rozsudku za účelem zkrácení věřitelů předsevzatými. Oproti tomu dlužno uvažovati, že by zajisté mohlo dlužníkům a v důsledku toho stěžovateli jakožto spoluvinníku na jich činnosti prospívati, kdyby se zjistilo, že dlužníci měli takové jmění v cizině a že se snažili uspokojiti z tohoto svého v cizině jsoucího jmění též věřitele, pokud oněmi v rozsudku zjištěnými předstíranými závazky byli zkráceni, nehledíce k tomu, zda bylo věřitelům možno, toto jmění řádnou exekucí zachytiti čili nic; zda se dlužníci tak zachovali, spadá ovšem v obor skutkové zjišťovací činnosti nalézacího soudu a podotýká se pouze tolik, že ani obsah dosavadního řízení, ani vývody zmateční stížnosti neposkytují v tom směru žádné opory. K další výtce stížnosti, že knihovní poznámka pořadí není ještě právním jednáním a neznamená ještě vznik dluhu, se připomíná, že dotyčnou část rozsudkového výroku nelze vytrhnouti z celkové souvislosti, nýbrž že dlužno ji posuzovati v celku s ostatními závadnými úkony (uznání nejsoucích závazků a jich vtělení do pozemkové knihy ve shora vyhraženém pořadí a t. d.). Posuzuje-li se věc takto, nemůže býti pochybnosti o tom, že tato činnost ve své celistvosti odpovídá pojmu předstírání nejsoucích závazků, jak předpokládá § 205 a) tr. zák. Stížnost je též na omylu, domnívaje se, že stěžovatel byl uznán vinným předstíráním celého peníze 241.354 Kč, přehlížíť větu rozsudkového výroku »ač pohledávky... z č á s t i nepozůstávaly po právu«.

Neopodstatněnou jest i výtka, že soud právně mylně pojímal čin-

nost stěžovatele jakožto osoby věci dlužníkovy samostatně vedoucí. V tom směru zjišťuje soud, že stěžovateli udělili dlužníci generální zmocnění nejvyššího rozsahu, jímž ho též oprávnili nemovitosti jejich neobmezeně zadlužit a knihovně zatížit. Překročil-li stěžovatel, věda věci dlužníkovy, tuto všeobecnou plnou moc, uznáv za pravou pohledávku Alfreda P-a ve výši 2.000 Kč, jde o případ, jež má na mysli poslední odstavec Šu 205 a) tr. zák. a podle něhož se předpokládá, že pachatel jednal nezávisle na zvláštním rozkazu nebo poukazu dlužníkově. Ostatně nezměnilo by se mnoho na kvalifikaci činu, kdyby stěžovatel, jak stížnost se snaží přednesem (ovšem novým) prokázati, byl jednal z příkazu dlužníků; ježto by pak jeho činnost bylo posuzovati jako spoluvinu na zločinu podvodného úpadku podle §§ 5 a 205 a) tr. zák. Soud neměl i podle dosavadního stavu věci příčiny uvažovati o tom, zda byl peníz 2.000 Kč pro celkový poměr aktiv a pasiv dlužníků a pro ukojení jejich věřitelů zcela bezvýznamným, neboť nejedná se tu o předstírání jediné pohledávky 2.000 Kč, nýbrž i o celou řadu jiných, tuto částku značně převyšujících závazků. Otázka ta mohla by se státi naléhavou pouze tehda, kdyby se dokázalo, že veškeré další pohledávky nebyly předstírány a kdyby takto zbylá částka v poměru k celkovému stavu podstaty pro svou malichernost vůbec nemohla býti pocíťována jako zkrácení uspokojení věřitelů. Pokud se týče dalších vývodů stížnosti co do pravosti jednotlivých závazků, soudem za předstírané prohlášených, bude stěžovateli dána možnost, uplatňovati je řádnou zákonem předepsanou cestou při novém hlavním přelíčení, bez něhož se v této věci obejíti nelze. Připomíná se pouze v tomto směru (což i stížnost zcela právem zdůrazňuje), že zlý úmysl k zločinu podle Šu 205 a) tr. zák. vyhledávaný, totiž úmysl, činy v Šu tomto blíže uvedenými uspokojení věřitelů zmařiti a zkrátiti, tu musí býti již v době, kdy dotyčné závadné úkony byly předsevzaty; v tom směru jest v rozsudku podstatná mezera; pokud, obzvlášť ohledně dávek z majetku a z přírůstku hodnoty (podle zjištění rozsudkových z největší části předstíraných), rozsudek se nezabýval stránkou subjektivní, zdali totiž stěžovatel, jsa pevně přesvědčen již v době, kdy se dopustil činů za vinu mu kladených, o nepravosti a nejsoucnosti závazků těch je přes to žalobami proti dlužníkům uplatňoval, pořadí knihovní pro ně si zajistil a exekuci na nemovitý a movitý majetek dlužníků je vymáhal v úmyslu, by uspokojení věřitelů úplně neb z části bylo zmařeno. Nestačí, že pachatel na příklad u oněch dávek snad počítal s pouhou možností, že by snad při dodatečném, nižším jich vyměření věřitelům jistá škoda vzejíti mohla; vyhledává se naopak, že stěžovatel výsledek ten, třebas jen jako možný, předvídal a jej pro případ jeho vzejetí ve svůj úmysl pojal. Podřadí-li posléze soud pod pojem předstíraných závazků i pohledávky, které »z části nebyly ještě splatnými«, čímž patrně má na mysli pouze dávky v době spáchání činu dlužníkům ještě nepředepsané — je názor ten právně mylným, neboť nelze předstírati závazek, o němž je zjištěno, že skutečně po právu pozůstává, a netvoří zapravení neb zajištění takového opravdu jsoucího závazku přede dnem jeho splatnosti zmenšení jmění v smyslu Šu 205 a) tr. zák., nýbrž mohlo by takové jednání, spočívající v projednávaném případě v podstatě v přednostním

zajištění a zřízení zástavy pro z části ještě nesplatné pohledávky stěžovatelovy na úkor ostatních věřitelů, naplniti pouze skutkovou podstatu přečinu nadržování ve smyslu Šu 485 tr. zák., po případě přečinu podle Šu 486 č. 2 tr. zák., pokud byla k újmě ostatních věřitelů stěžovateli poskytnuta zástava, po případě pokud nebyl včas podán návrh na zahájení řízení vyrovnávacího neb vyhlášení úpadku, nýbrž uznáním závazků ve sporu umožněno bylo stěžovateli vedení exekuce do majetku dlužníka, což nespadá pod pojem »poskytnutí zástavy«; avšak pro činy ty mohli by stíháni býti pouze dlužníci, nikoli však, jak z ustanovení druhého odstavce Šu 485 tr. zák. vyplývá, stěžovatel jakožto jejich věřitel. Všechny těchto zásad bude soudu první stolice šetřiti při novém hlavním přelíčení.

Čís. 2172.

Skutková podstata zločinu ucházení se o křivé svědectví (§ 199 a) tr. zák.) vyžaduje po stránce objektivní, by svědectví, k němuž pachatel naváděl, bylo křivé, po stránce subjektivní, by si pachatel byl vědom toho, že jest křivé.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1925, Zm II 504/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku zemského jakožto nalézacího soudu v Brně ze dne 29. července 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem spoluviny na podvodu podle §§ 5, 197, 199 a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek, pokud jde o Tomáše K-ého a Marii K-ou, jakož i podle Šu 290 tr. ř., pokud se týče Boženy P-ové a věc vrátil nalézacímu soudu, by v rozsahu zrušení o ní znovu jednal a ji rozhodl.

Důvody:

Nalézací soud shledává skutkovou podstatu zločinu, jímž uznává stěžovatele vinnými, v tom, že stěžovatelé svými, soudem zjištěnými výroky hleděli v P-ové vzbuditi úmysl, by dosvědčila u hlavního přelíčení, že nebyl obžalovaný K. za jeptišku na plese přestrojený, dobře vědouce, že seznala jako svědkyně v předběžném řízení, že v masce jeptišky poznala určitě K-ého. Zda toto seznání P-ové, v předběžném řízení jest též objektivně pravdivým, pokládá nalézací soud za nerozhodné. Tento výrok soudu jest právně mylným, a podle č. 9 a) Šu 281 tr. ř. zmatečný. Skutková podstata zločinu, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými, vyžaduje po stránce objektivní, by svědectví, k němuž stěžovatelé P-ovou naváděli, bylo křivé, a po stránce subjektivní, by si byli toho vědomi, že jest křivé. Nestačí tedy zjištění, že obžalovaní věděli, že P-ová před tím seznala, že v masce jeptišky poznala určitě K-ého, nýbrž muselo by býti zjištěno po stránce objektivní, že toto seznání bylo pravdivým. To předpokládá zjištění, že K-ý skutečně byl na plese za jeptišku přestrojen, neboť, kdyby tomu tak nebylo, nebylo by lze říci, že P-ová K-ého poznala, nýbrž toliko, že se mylně domnívala, že ho poznala. Po stránce subjektivní bylo by